

Сега, нека речемъ да приложимъ учението и да го проповѣдваме на другитѣ. Никакво одумване занапрѣдъ. Да се заречемъ прѣзъ цѣла една година да не одумваме. Направете си тевтеръ и кажете: „Днесъ, слава Богу, за никого не съмъ говорилъ“, турете бѣлѣжка 7; щомъ говорите, турете единица и дръжете прѣзъ цѣлата година смѣтка, колко седморки и колко единици ще си турите, доколко сте успѣли да се сдържате. Гледамъ често нѣкому трепери устата: „И азъ да кажа нѣщо“, „и азъ имамъ думата“, „и азъ знамъ нѣщо“: започва да говори, започватъ и други, и туку вижъ, че нѣкой стане прѣдметъ на одумване. Утрѣ пакъ ще започнатъ същото нѣщо. Когато нѣкой момъкъ приближава да се жени, залюбватъ го много моми и всички го хвалятъ и се надпрѣварватъ, коя да му припише повече качества: „Баща му, майка му благородни, фамилията имъ много благородна“. Избере ли той вече нѣкоя за жена, всички, които сж го дотогава хвалили, започватъ: Той е дивакъ, глупакъ, простакъ“. Когато и тѣ трѣбва да кажатъ: „Много добръ е направилъ, че е избралъ мома измежду насъ“, ние се радваме“. Знаете ли вие, на какво прилича това? Азъ съмъ привеждалъ и други пѣтъ една случка за посрѣщането на единъ князь въ единъ голѣмъ европейски градъ: отъ избранитѣ 12 най-красиви жени, които били поканени да гласуватъ, коя да поднесе букетъ на княза, всѣка пуснала бюлетина за себе си. Сега, и вие въ това движение гледате още не напълно подготвени, кой да даде букетъ на Христа — всѣки казва: „Азъ“. Не гласувайте за себе си. И безъ да гласувате,